

Въ скоро време всичко биде опустошено. Изумени, българитѣ гледаха какъ сиренето, луканкитѣ и сухиятъ хлѣбъ изчезватъ въ ненаситната уста на снажния мжжъ. Изведнажъ той леко блъсна кубока си настрана, дигна ведрото съ виното и почна да пие на дълги глътки. Следъ това избърса съ дланъ косматото си лице, усмихна се и каза :

— А сега можемъ да си поприказваме...

Царьтъ чакаше съ нетърпение разказа му.

— Ето какъ стана тази работа... Преди да почнемъ решителното сражение, Соасонскиятъ епископъ събра всички пилигрими и следъ като отслужи месса, заповѣда да отдалечимъ всички... хъмъ... всички весели жени отъ лагера. Тогава той ни изповѣда и причести. Следъ това ние всички, венецианци, бургундци, фландърци, ломбарди и алемани се качихме на корабитѣ си, и като ги доближихме колкото може по-близо до крепостнитѣ стени, пуснахме котва. Най-напредъ почнахме да хвърляме гръцки огньове, но стенитѣ бѣха яко облѣчени въ медъ и огньтъ ги не ловѣше. А отъ бойницитѣ хвърляха възъ насъ камъни, толкова голѣми, че единъ човѣкъ самъ не би могълъ да ги дигне. Между това, Морцофълъ, предателтъ, караше войницитѣ си да свирятъ съ тропети и да биятъ барабани, за да не губятъ дързостъ. Имаше нѣколко кули, градени отъ камъкъ, вратитѣ имъ ги пазѣха сержанти. И ето какъ стана чудото.

Всички наостриха уши.

— Случайно морето блъсна кораба на Соасонския епископъ въ една отъ каменнитѣ кули. На моста бѣха само единъ венециянецъ и двама рицари. Тогава венециянецътъ, съ ржце, крака, съ зѣба, както можа, се покатери като котка по стената и влѣзе въ кулата. Но ромейскитѣ сержанти го съсѣкоха на парчета. Корабътъ се блъсна втори пжтъ. Тогава единъ отъ двамата рицари, Андре дьо Диорбоазъ, сжщо така съ ржце и крака се улови за прозореца на кулата и успѣ да падне вътре на колѣне. Сержантитѣ се хвърлили върху него и се опитали сжщо така да го убиятъ. Действително, тѣ го наранили много тежко,